

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XIII

Dağ Ağı ~ Nisan 1351

~Mountain Mouth'un dışında, Auvergne'nin ışıltılı tepeleri bir perdenin altında uzanıyordu.

Yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyordu ve batıdan esen rüzgar ılık, sert ve sürekli esiyordu . Amaçsız hayaletler gibi, dönen toz fırtınaları engebeli arazide yükselip alçalıyordu. Doğu ufku titriyordu, ilerleyen fırtınanın içinde şimşekler daha da parlaklaşıyordu. Gökyüzü gürlüyordu, uzaktan gelen gök gürültüleri bitmek bilmeyen timpani sesleri gibi birbirine karışıyordu. Fırtınanın cephesi devasaydı; dünyanın eğrisini saran, gökyüzünü yutan elektrik yüklü bir battaniye gibiydi. Yaklaşan fırtına, nadir görülen iklimsel baskılar altında mükemmelliğe ezilmiş, dönen bir süper hücreydi ; bu nedenle, yoğun bir şekilde şekillendirilmiş bir gökyüzü canavarıydı.

Rüzgarlar yön değiştirdi, sert, soğuk ve doğudan esmeye başladı. Gökyüzünde parlak, dallanan şimşekler yayıldı, asil bir fırtına kralının devasa mavi damarları gibiydi. Heyecanlı bulutlar parıldıyordu. Cephe, yakıcı rüzgarları, göz kamaştırıcı eğri büğrü sütunları ve sağır edici patlamalarıyla ilerlerken, her yer ürkütücü bir yeşile bürünmüştü . Aniden, gökyüzü genişçe açıldı ve cam duvarlar gibi yükselen sağanak yağmurlar yağmaya başladı . Su selleri yamaçlardan aşağı doğru akarak birçok yeri sular altında bıraktı.

Vadiler, belki de sadece Nuh'un bilebileceği bir öfkeyle dolup taşıyordu. Buzdan kayalar yağmur gibi yağıyor, kayaların üzerinde parçalanıyor, vadideki göletler ise durmaksızın yağın dolu tanelerinin altında çalkalanıyordu.

Taş vadisinin en güney ucunda, sarp bir sırtın tepesinde ve parlak bir şimşek çakmasının eşliğinde, kırk beş el yüksekliğinde devasa bir şövalyenin silüeti yükseliyordu. Zifiri siyah zırhla kaplı olan Dev...

Uçtan kabzaya kadar bir insanın boyundan daha uzun olan uzun bir kılıç sallıyordu. Ve belki de bulutları yarıp geçecekmiş gibi görünen geniş bir hamleyle, Dev kılıcını gökyüzüne doğru sapladı ve birçok dev adamın aynı anda konuştuğu gibi derin ve yabancı, senkronize bir sesle kükredi: "Mors ad vitam—Eljo! Çık ortaya!" Mor bir ışık parlamasıyla şimşek kılıca çarptı ve silüet yok oldu. Ancak fırtınanın kaosu devam etti: rüzgarlar yükseldi ve dolu yağdı, yağmurlar bir o yana bir bu yana savruldu.

Bir zamanlar silüetin durduğu yerde, gökyüzünden kıvrımlı ve bükülen bir kasırga indi, simsiyah bir kâbusa dönüştü ve fırtınanın arka duvarı boyunca kuzeye doğru ilerledi. Toplamda, girdap gibi dönen karanlık, üç mil yüksekliğe ulaşırken, en az çeyrek mil genişliğinde bir alanı kaplıyordu. Tanrı'nın Parmağı gibi görünen bu sütun, yeryüzünde cilalı bir çizgi çizdi ve tıpkı toprağı inceleyen şişman böcek antenleri gibi, şimşekler bu canavardan fıskırdı, savruldu ve püskürdü.

Ağır ilerleyen kolon, tıpkı bastonuna tutunmuş yaşlı bir adamın sendelemesi gibi, sendeleyerek ve kıvrılarak ilerliyordu.

Yağmurlar yön değiştirdi. Fırtına rüzgarları uluyarak dönen Dev, Dağ Ağzı'na doğru ağır ağır ilerledi. Kayalar sırt boyunca yuvarlandı. Sütun kendini tepenin üzerinden kaldırdı. Tepenin yamacından yükselip yoğun köklerini vadiye sapladı, dağın rahmine doğru hızla ilerledi; bu rahmin derinliklerinde, gübreye kaplı ve göğsüne yıpranmış bir keçi postundan bir kese sıkıca tutunmuş yatan bir heykel vardı— bir groteskin taşlaşmış kalıntısı— güneş ışığı tarafından lanetlenmiş, taşlaşmış bir Eljo. İfadesinde, ağzı donmuş bir çığlıkla açık kalmış, ölü gözleri titreyen yarasaların baş aşağı çalkalanan deniziyle kaplı bir mağara tavanına dikilmişti. Etrafında, yırtık pırtık, lekeli cübbesi, hücum eden bir savaş sancağı gibi yer altı rüzgarlarında çirpiniyor duruyordu.

Ölümünden beri Eljo, belki de oldukça tuhaf bir yerde, en iyi 'Boşluk' bölgesi olarak nitelendirilebilecek bir yerde hapsedilmişti. Boşluk, insan olmayan yaratıklar için -ilahi bir deneyime layık olmayan canlılar için- sonsuza dek boş bir araftı. Yarasaların, kuşların ve arıların öldüklerinde gittikleri yerd. Boşluk, Yaratılışın tozlu bir tavan arasıydı, Yaşamın daha az şanslı olanlarının anılarıyla doluydu. Muhtemelen en yüksek yerd.

Sonsuzluğun boşluğu, ezilen sineğe, ağa yakalanan balığa veya kesilen kuzuya layık. Tamamen bakıldığında, Boşluk Krallığı, ruhsuzluktan dolayı sonsuz bir hiçliğe mahkum edilmiş yaratıklar için bir tür karga ahiretiydi . Eljo'nun miras aldığı tek Krallık buydu.

Ancak, ölçülemez bir hız ve ölümcül bir şiddetle esen rüzgarlarla, kasırga yamaca çarptı ve Dağ Ağızı, dönen kum, kaya ve ağaç parçalarından oluşan aşındırıcı bir duvar tarafından iyice hırpalanarak çığlık attı. Enkaz parçaları yüzüne çarparak şekillerini aşındırdı ve pürüzsüzleştirdi . Yukarıda ve gökyüzünde, kıvrılan bulutların içinde milyonlarca yüklü bölge tutuştu, birleşerek ve toplanarak binlerce parlayan ve alçalan dal oluşturdu, aynı zamanda birkaç kalın bitişik şimşek gibi bir araya geldi . Bunlar da birleşerek , gökyüzündeki tüm gücü muhtemelen yok eden devasa bir sütun oluşturdu .

GÜM! Tanrının öfkeli bir mızrağı gibi, parlak akıntı yeryüzüne çarptı ve Dağ Ağızı'nın tepesini yardı, dağın üst kısmını dağın içine işleyecek ve daha derin kısımlarını tahrip edecek bir yoğunlukla patlattı. Mağaranın içinde, tavan parçaları koptu . Yıkılan tavandan bir yarasa okyanusu düştü ve Eljo heykelinin üzerine kayalar ve tozlar yağdı, bacaklarını gömdü ve göğsünün üzerine serilmiş deri çantayı örttü. Kükreyen rüzgarların etkisiyle, iç mağara kaynayan bir karmaşaya dönüştü; dışarıda ise canavarca girdap, yarasaların neredeyse üçte birini mağara sığınaklarından çekip yuttu ve onları Boşluk Krallığı'na ezdi .

Kasırga, Dağ Ağızı'ndan ağır ağır uzaklaştı, ancak şişman ayağını vadiden dışarı fırlatıp geldiği karanlık gökyüzüne doğru yükseldi. Sonuç olarak, rüzgarlar Gittiler ve azalan yağmur, şişmiş su birikintilerinin üzerinde hafif bir çiselemeye dönüştü. Ve kaos sona erdiğinde, hayatta kalan yarasalar tavana geri döndüler ve mağara, ölüm gibi hareketsiz kaldı; arada sırada, yüksek konumlarını mağara zeminine bırakan inatçı tavan taşlarının tıklama ve kıkırdamalarının yankıları duyuluyordu ; çığlık atan grotesk heykel de orada yatıyordu.

Ancak o ölüm sessizliğinde ve içinde birkaç eşya, hatta bir zamanlar kapalı olan bir şişenin kırık parçaları bulunan yıpranmış deri bir çantanın köşesinden , kahverengi bir sıvı sızarak, yırtık pırtık bir elbisenin kalıntıları üzerine ince bir çizgi halinde damlıyordu. Kutsanmış kan ipliklerden sızarak heykelin granit kaburgalarını nemlendirdi ve Önceki anlarda, çitirtili yankılar karanlık ve sessizliği bozdu; patlama seslerine çok benzeyen seslerdi bunlar. Sıcak kömür yatağındaki çakıl taşları gibiydi. Ve kanın döküldüğü yerlerde, heykelin pürüzsüz formu çatlaklar halinde parçalanarak dışarı doğru yayıldı.

Granit yüzeyinde daha da ince çatlaklar hızla ilerleyerek, minik siyah şimşek akıntıları gibi birleşip toplanarak her ucunu sarıyordu. Ancak, çitirtılar durdu; sessizlik geri döndü ve Eljo'nun taşlaşmış yüzü bir kaya bulmacası gibi ortada kaldı. Belki de düzensiz bir şekilde birbirine bağlı sayısız parçanın toplamı.

GÜM! Heykel, mağarayı kaplayan granit parçaları yağmuru eşliğinde patladı. Çanta hızla savruldu ve dağılan toz bulutunun merkezinde, kumlu moloz yığınının üzerinde çıplak beden kıpırdanıyordu.

“Baba, ” diye inledi Eljo, zayıf ve hırıltılı sesi, uzun süredir susuzluktan bitkin düşmüş yorgun bir adamınki gibi hırıltılı çıkıyordu. Yuvarlanarak nemli kum topaklarını kustu. Belki de onun için, iğneleyici eşekarısı sürüsü, şu anki ve dışarıdan her şeyi saran acının yanında sönük kalıyordu ve ateş benzeri titremelerle boğuşarak kendini etten bir top haline getirdi. Nefes nefese kalışı ve iniltileri yankılandı—acı çığlıkları — tersine bir ölüm.

İyileşmenin uyuşukluğunda— zamanın dışarıdan sonsuz gibi görünen yavaş akışında — kulaklarının içindeki lanetli uğultu daha yumuşak, daha tatlı bir sese dönüştü: sürekli yağan yağmurun yatıştırıcı yankısına. Böylece, dirilişin acıları hafif bir yanmaya dönüşürken ve duyuları kısmen geri dönmüş olan Eljo, enkazla dolu zeminde beceriksizce ilerleyerek, dar bir ön yol açarken , çatlamış ve kurumuş dudaklarını taze suyun doymak bilmez cazibesine doğru, mağaranın ağızına doğru zorlu bir şekilde sürükleniyordu.

Mağara olmasaydı, hırpalanmış ve yaralanmış bir manzaranın ortasında dimdik ve meydan okurcasına duran Dağ Ağızı, fırtınayı sadece tepesi yarılarak atlatmıştı. Yaralı ve yırtılmış yüzü, şimdi kükreyen ve azgın bir nehrin dalgalanan beyaz sularıyla yutulmuş olan aynı taş vadisine bakıyordu . Derinliklerinden çıplak bir figür ortaya çıktı. Ağız açık kalmıştı. Olgun bir adamın kas yapısına sahip , iri bir gövdeyi saran belirgin bir kütleyle sürünerek ilerledi, bir su birikintisine girdi ve hareketsiz kaldı. Vücut, belki de en çok eski rahip İvan'ın kanatlı bir versiyonuna benziyordu.

Lazarus yaşadı.

~*~

Ve böylece, dirilişinden sonraki günlerde Lazarus iyileşti, zihni berraklaştı, gücü geri geldi ve daha sıradan işlerle uğraşmaya başladı.

Varoluşun bir parçası olarak, çıplaklığına ve artık daha büyük boyutlarına uyum sağlamak için Lazarus, hava koşullarından korunmuş olan erzak çuvalının içinde gömülü halde bulunan giysi artıklarından bir peştamal dikmeyi başardı .

Belki de Lazarus için şanslı bir durumdu, çünkü kısa süre sonra uçmanın eskisine göre daha zor bir iş olmadığını, her şeyin göreceli olduğunu keşfetti ; daha büyük boyutu, daha geniş kanat açıklığıyla dengeleniyordu. Açlığın kaçınılmaz etkisiyle geceleri mağaradan dışarı çıkıyor, Dağ Ağız'nın arka yamacı ile bitişik bir tepe arasında bulunan bir su birikintisinden taze balıklar yakalayıp geri dönüyordu.

Mağaranın içinde bir kez daha, birkaç mevsimdir ateş görmemiş bir kaya halkası, şimdi düzenli olarak çtırdayan alevlerle çevriliydi; bu alevler kızarmış balık dumanı yayarken, yüzlerce boncuk gibi siyah gözden oluşan bir tavanın altında uzun, dans eden gölgeler oluşturuyordu. Yüzeyde , Lazarus'un daha büyük boyu ve ilkbaharın daha elverişli iklimi dışında, Dağ Ağız'ndaki mevcut olaylar, Lazarus'un güneşle ölümcül karşılaşmasından önceki zamandan beri hiç değişmemiş gibi görünebilirdi .

Yarasa sürüleri rutinlerini sürdürürken günler haftalara dönüştü; alacakaranlıkta mağaradan akın akın çıkıp şafak sökmeden önce karınları tok bir şekilde yuvalarına geri dönüyorlardı. Lazarus da yarasalarla birlikte gidip geldi, ancak dağ ağzından çok uzaklaşmaması için, karanlık gece diyarlarının üzerinde süzülme üzere kendi başına da yola koyuldu, her zaman güneşin ilk ışınlarına karşı tetikteydi .

Bu süreçte beslenme alışkanlıkları çeşitlendi, havadan avlanma becerileri de gelişti. Köstebekleri, tavşanları ve hatta ara sıra tilkileri Mountain Mouth'a geri getirdi. Ayrıca, ezberlediği birçok kitaptan -rahip babasının zihninde sağlam bir şekilde yer etmesi konusunda ısrar ettiği bir yazı atölyesi cildinden- avlarından bolca faydalandı: tütsülenmiş ve kurutulmuş etler, pantolon, deri ayakkabı ve açık sırtlı yelek diktiği tabaklanmış deriler ve hatta keskinleştirilmiş kemikten oyulmuş ilkel aletler.

İvan'ın uzun zamandır zihninde hazır bulundurduğu ve kolayca erişebileceği bu tekniklerin birçoğunu kullanırken, Lazarus bunların gerçek büyüklüğünü anlamaya başladı. Bir babanın ölümsüz sevgisi. Boynunu süsleyen, sık sık öpülen yıpranmış tahta dua haçı, belki de babasını hatırlamanın yanı sıra inancını pekiştirmenin de bir aracıydı. Ve belki de eski, tahmin edilebilir dünyasının dokusunu, vahşi ve dışarıdan sınırsız görünen bir dünyanın dokusuyla birleştiren son somut bağ olarak asılı duruyordu .

Mayıs 1351

Gece henüz gençti. Lazarus, mağara girişinin hemen dışındaki kaya yüzüne yaslanmış, nefes nefese ve ter içinde, son avından getirdiği yetişkin yaban domuzuna bakarken, alacakaranlık henüz bir saat önce çökmüştü . Avı, şimdiye kadarki en büyük ve en hızlı avıydı ve bunun iyi bir sebebi vardı. Haçına bir öpücük kondurdu ve cesedi, uzun zaman önce kaybettiği domuzların dağılmış kemiklerinin yanından geçirerek mağaraya sürükledi. Katledildiler. Ayrıca avlarından dönen bir sürü çığlık atan yarasaya , Lazarus'un işaretlediği Dağ Ağzı'na daldı ve mağaranın derinliklerine doğru uçtu. Lazarus döndü ve kuru bir gülümsemeyle onlara bağırdı, "Ama benimki daha büyük!" Domuzu omzuna kaldırdı ve inleyerek ama gülümseyerek, dengesini koruyarak, kanatlarını bir o yana bir bu yana çırparak onların peşinden sendeledi.

Kısa bir süre sonra, uzun süre yanan bir ateş mağaranın üzerine değişken gölgeler düşürerek yaban domuzunun kıllı kalıntılarını aydınlattı. Domuz, arka kısmı kesilmiş, temizlenmiş bir bacak kemiği ve deri şeritleri başından biraz uzakta, bir kaya duvarına yaslanmış halde yatıyordu.

Mağaranın merkezine doğru yaklaştıkça, Lazarus bir kayanın üzerinde oturuyordu; ayaklarının dibinde dumanı tüten bir domuz bifteği vardı. Et, düz ve sıcak bir kayanın üzerinde cızırdıyordu; bu kaya pürüzsüz bir pişirme yüzeyi görevi görüyordu ve kızarmış domuz etinin kokusu mağarayı dolduruyordu.

" Benimle gelmeyeceksin. Bu yolculuğu yapacak durumda değilsin. Ama yine de beni hatırlamanı umuyorum," diye seslendi Lazarus, çtırdayan alevlerin üzerinde tuttuğu bir şişteki birkaç et parçasını kızartırken gülümseyerek. "Tutmam gereken bir sözüm var ve tutacağım. Gerçekten gidiyorum—yarın . Göreceksin ," diye mağaranın tavanına baktı ve yüzlerce boncuk gibi siyah gözü ona bakan yarasalara haber verdi . Boşta kalan eliyle yanındaki yontulmuş kemik bıçağını aldı , domuz bifteğini bıçakladı ve tekrar kızarması için ters çevirdi. Ardından, domuz şişini ateşten çekti ve küçük, yumuşak, tabaklanmış derilerden oluşan bir yığından üç tanesini ayaklarının dibine koydu.

"Yeterince pişmiş ve kurumuş olmalılar," diye mırıldandı, pişmiş domuz eti parçalarını alıp derilerin üzerine yerleştirirken. Lazarus yarasalarla olan konuşmasına devam etti; " Çok uzaklara gidiyorum!" Tütsülenmiş domuz etini derilere ve yağa sardı, demetleri bağladı , "Büyük bir denizi aşarak İtalya ülkesine gideceğim. Rahip Salvitino'yu da getireceğim ve Onunla birlikte manastıra dönüp kapı taşını kapatacağız. Kapıyı kapattığında, artık büyüdüğüm için Başrahip Vonig'den rahip olmayı isteyeceğim. Beni yeraltı mezarlarının rahibi olarak atayabilir çünkü onlar hakkında her şeyi biliyorum - tıpkı babam gibi."

Lazarus, sarılı eti alıp ayağa kalktı ve deri kayışlı keçi postuna doğru yürüdü.

Çanta, iki dolu su torbasının arasına yerleştirilmişti. Buharlaştıran sargıları içine istifledi ; yolculukta yanında taşıyabileceği ek erzaklar. "Ve Migual "Thateus da meşaleler konusunda bana yardımcı olabilir. Ve Rahip Clodius'un asla yeraltı mezarlarına girmesine izin vermeyeceğim." Çantasını kapatıp ateşe dönerken kıkırdadı.

Yerine döndüğünde, ilkel kemik bıçağıyla bir darbe indirerek domuz bifteğini taştan ayırdı ve kıkırdadı; "Bu, açlıktan ölmek üzere olan Rahip Lazarus'a layık bir ziyafet." Ateşin ışığında iştah açıcı eti yavaşça çevirdi ve mükemmel bir şekilde kızardığını görünce buharı üfledi.

Ancak tavandan büyük bir gübre yığını düştü ve bifteğin üzerine sıçrayarak her yeri ıslattı. Gülümsemesini sildi. Birkaç tanesi daha etrafına sıçradı. Yarasalar başının üzerinde uçuşuyordu. "Hayır," diye inledi . Ayağa kalktı ve tavana yalvardı, "Neden?" Sonra hava aniden soğudu — nefesinin buharlaştığını görebilecek kadar; ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir koku her şeyi boğdu. Pişmiş et kokusu. Bir milyon yarasanın boncuk gibi gözleri ateş ışığında parılıyordu, hepsi dikkatle ona bakıyordu. Yanan odunun çıtırtıları ve tıslamaları, yoğunlaşan havada doğal olmayan bir şekilde sönük kalıyordu; ve ateşin alevleri, bir çiçeğin yaprakları gibi, aceleyle ters yönde açılmış gibi büzülüp içe doğru kıvrılıyordu.

"Yeniden mi doğduk?" Doğal olmayan, uyumlu ve üst üste binen bir ses— birçok kadının aynı anda mükemmel bir senkronizasyonla sorduğu soru —arkadan neredeyse fark edilmeyecek şekilde fısıldadı . Bunu kulaklarıyla mı yoksa zihninde mi duyduğunu daha fazla düşünmesi gerekti.

Lazarus hızla döndü; Lucifael, kollarını uzatabileceği mesafede , tamamen çıplak ve hafifçe sırtarak, kızıl dudaklarının arasından kalın, köpek dişlerine benzeyen sivri dişlerinin uçlarını gösterirken, nefesi kesilmiş bir ruh gibi kesildi. Vahşi saçlarının altında, simsiyah gözleri, mağara ateşinin ters bir görüntüsünü yansıtıyordu; ters dönmüş alevler mavimsi tonlarda aşağı doğru dans ediyordu. Dahası, abanoz tırnakları ve fildişi tenine karşı kızıl areolaları, ve arkasında ve üstünde uzanan katmanlı et ve kemikten oluşan devasa kanatlarıyla Lucifael, belki de sadece varlığıyla bile Safılık'la alay edebilirdi.

Lucifael, Lazarus'u mağaranın öbür ucuna tokatladı, kanatlarını kapattı ve peşinden yürüdü . Lazarus geriye doğru sendeledi ve zorlukla ayağa kalktı. Kanatlarını açarak karşılık verdi, tısladı ama aynı zamanda geri de çekildi. Lucifael durdu, kollarını kavuşturdu, göğüslerini ona doğru kabarttı ve meraklı bir köpek gibi başını yana eğdi; memnun bir gülümsemeyle onu süzdü.

Yavaş bir sesle konuştu: "İyi büyümüşsün . Ancak son zamanlarda seni bir kaya parçası gibi hatırladım."

Heykel— aptal Eljo çocuğu, ölü bir domuzu sürüklerken güneş tarafından öldürülmüş. Tıpkı şu gibi." Mağaranın karşısındaki kemikli bir cesedi işaret etti.

"Ama işte buradasın, yeniden hayata döndün ve üstelik üzerinde o çok belirgin ışıltı da var."

"Bununla doğmadın. Nasıl elde ettin? Yeni dökülmüş. En son konuştuğumuzda sende yoktu."

Gözlerini kısıp simsiyah çizgilere indirdi; "Şimdi şunu merak etmeliyim : Kader bu kadar gizemli mi? Yoksa bu alışılmadık diriliş bir tür ilahi alamet mi?" Mağara zeminindeki enkazın üzerinden baktı ve bir zamanlar Lazarus'u taşla hapsedmiş olan granit parçalarını buldu. "Hım," diye mırıldandı.

Lazarus geri çekilip kanatlarını toplarken, "Ben dua etmedim ya da seni çağırmadım," diye tükürdü. "Yine de bir bakıma öyle yaptın— ölüme meydan okuduğun an. Lazarus, hiçbir şey dikkatimden kaçmaz , özellikle de diriliş gibi ciddi bir konu." Lazarus'un kolyesinde sallanan küçük tahta haçı fark etti ve yüzünü buruşturdu. "Neden o verimsiz ve köksüz dalı boğazına takıyorsun ?"

Lazarus haçı parmaklarının arasına alarak, "Bu bir dua haçı, inancımın simgesi , babaminkiydi," dedi.

Başını yana eğerek iddiasını değerlendirir gibi yaptı, ama sonra şeytani bir kahkahaya boğuldu. "Tanrı'dan korkan Eljo'nun bir rahibin oyma heykeliyle süslenmesi mi?" diye kıkırdadı. " Dünyanın tüm sapkınlıkları arasında bunu düşünün."

"Neden geldin?" diye sordu Lazarus ona.

Ellerini arkasına attı ve ona doğru yaklaştı, küçük taşları umursamazca kenara tekmeledi. Siyah tırnaklı ayak parmaklarıyla. Lazarus dimdik durdu. "Beni istediğiniz zaman çağırabileceğiniz veya mazur görebileceğiniz için değil. Ve beni daha önce görmemiş olmanız, her zaman burada olmadığımı anlamına gelmez; domuzların arasındaydım."

"Domuzların içinde mi?"

"Domuzun gözüne baktığımda , ben de sana bakıyordum." Önünde durdu ve devam etti; "Görüyorsun canım, ölmeden önce sana domuzu gönderdim çünkü açlık gibi basit bir durumun seni değerlerinden ödün vermeye itebileceğini taşla kazımak istedim . Evet, seni sınadım ve bu seni yendi. Gerçekten de, domuzu öldürmen kendi hayatının bedeli oldu. Düşünsene." Lucifael dişlerini gururla göstererek genişçe sırıttı. "Öğretilerini hatırla Lazarus—Öldürmeyeceksin ? Yine de öldürdün— değerlerinden ödün verdin —ve ne için, sadece karnını doyurmak için mi?" Mağara duvarının yanında yatan son avını işaret etti; " Ve şimdi bir başkasını öldürüyorsun." Kaşlarını kaldırdı. " Belki de değerlerine sadece sana hizmet ettiklerinde değer veriyorsun, değil mi?"

Lazarus ona, "Domuz sadece bir hayvandı. Tanrı, emirlerinin yeryüzündeki hayvanlar için değil, yalnızca insanlar için geçerli olmasını amaçlamıştı , " diye bildirdi.

"Ah," diye yanıtladı, sanki ondan bir şeyler öğrenmiş gibi. "Öyleyse, eğer seni şimdi öldürürsem, böyle bir bağı kırmış olur muyum?"

kural?"

"Öldürmeyeceksin"—evet, sen öldüreceksin.

"Anlıyorum," diye başını salladı, kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek, "Peki Eljo, öldükten sonra neler hatırlıyorsun? Cenneti ya da Cehennemi, hatta herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

Lazarus bakışlarını kaçırdı ve "Ben... ben hatırlamıyorum," diye itiraf etti.

Kadın alaycı bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse bu, basit bir gerçeği ortaya çıkarıyor. Ne kadar acı verici olsa da, gerçek şu ki, sen bir insan değilsin, Lazarus. Babanın aksine, sen bir Eljo'sun— öldürdüğün domuz gibi, yeryüzünün sıradan bir hayvanısın. Bu nedenle, ruhun yok—ahiret hayatın yok. Şimdi bana şunu cevapla: Eğer sonunda ondan hiçbir şey elde edemiyorsan, inancının ne faydası var?"

Omuzlarını geriye çekti. "İnancımı, Rabbimi ya da O'nun ilahi iradesini sorgulamayacağım."

"Elbette ki yapmayacaksın," diye tersledi, "Çünkü bu düşünceler özünde kök salmış durumda."

Varoluşunuz, onların acınası bir şekilde o zamandan beri öğrendiğiniz her şeyin temeli olarak hizmet etmesiyle sınırlı. Ve makul bir şekilde sunulsa bile, inatla reddedebileceğiniz yeni ama acı kavramları benimsemeyi bekleyemeyiz, değil mi?"

Döndü ve mağarada bir aşağı bir yukarı yürüyerek, zemini incelerken vaaz vermeye devam etti: "Çünkü eğer öyle yaparsanız, belki de o temelinizi yeniden gözden geçirmek zorunda kalacaksınız. Ve bunu yapmak, dünyevi algılarınızın geri kalanını da yeniden gözden geçirmenizi, belki de acımasız dünyevi gerçeklerle daha yakından uyumlu hale getirmenizi gerektirebilir. Ve biz bunun acısını çekemeyiz, değil mi?"

Bir çakıl taşına tekme attı ve ona şöyle bir baktı. "Temeli yeniden gözden geçirmek çok acı verici; sağlam olduğu varsayılan taşları sadece içindeki birçok temel kusuru keşfetmek için sarsmak çok rahatsız edici; kendi evinin kaygan kumlar üzerine inşa edildiğini keşfetmek çok üzücü." Sonra döndü ve ona doğru yaklaştı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Lazarus geri çekildi. "Yine de, sevgili Eljo, bilmeyi reddettiğin konuları tartışmak niyetiyle sana görünmedim."

Sonra durdu, yüzüne yaklaştı ve fısıldadı, "Buraya senin ne bildiğini keşfetmek için geldim. Sen, Eljo çocuklarımdan yeniden doğan tek kişisin; tahtın parıltısını üzerinde taşıyan tek kişisin. Ama taş halindeyken ne kendini diriltebildin ne de parıltıyı kendi başına yansıtabildin. Ayrıca, böyle bir olayın sadece tesadüf eseri gerçekleşmiş olması da çok düşük bir ihtimal. Şimdi, seni geri getireni benimle paylaşmanı istiyorum." Lucifael düşüncelerini harekete geçirdi, "Sevgili annen için her şeyi hatırla, Lazarus. Seni kim büyüttü? Kutsal bir adam mıydı, yoksa bir büyücü mistik mi?" Başını yana eğdi ve yüzünü inceledi, mavi gözlerinin okyanuslarının altında gizlenmiş ipuçlarını aradı.

Lazarus arkasını döndü. "Sadece rüyasız bir uykuyu, ağır bir karanlığı hatırlıyorum ." Beyninde keskin bir acı hissetti. Yüzünü buruşturdu, başının yanlarını tuttu ve Lucifael'in meraklı bakışları kafatasını delip anılarına kadar işlerken daha da geriye çekildi.

"Zihninin gözünü bana göster," diye mırıldandı Lucifael, zarif bir şekilde ilerleyerek. " Seni kim diriltti, Eljo?" Kadın zihninin derinliklerine indikçe başı zonluyordu. Ancak mağara duvarı daha fazla geri çekilmeyi engelliyordu. Kadın, ışkençe dolu zihinsel çıkarımı sürdürdü; adam, hatırladığı her duygunun hızlanan flaşıyla zihnini kükretiyordu ; sanki hayatının hafızası, aceleyle ve özenle çevrilmiş sayfalardan oluşan bir kitap . Kadın ona sordu: "Seni yeniden ete kemiğe büründüren kim? Sana o Işığı kim bahşetti?" "Belki de başka bir melek? Tahtın kendisi mi? Bana cevap ver!"

"Hatırlamıyorum!" diye nefes nefese sordu Lazarus . "Hatırlamıyorum!" Acı dindi, görüşü netleşti ve karşısında Lucifael belirdi, şimdi memnun bir sırıtışla. "Ah! Çok sır saklıyorsun . Evet, şimdi sana inanıyorum," diye cevap verdi ve hemen geri çekildi, belki de ona kendine gelmesi için sadece bir an tanıdı. "Üzülme; sana daha fazla acı çektirmeyeceğim , sevgilim. Zihnini anlamam en iyisiydi. Ve şimdi bunu bildiğime göre , anne ve oğul olarak yeniden başlayabiliriz ."

"Mademki bilgiye susamışsın ve onu duymaya da kulak veriyorsun, sana bilmek istediğin her şeyin ve daha fazlasının sırlarını açıklayabilirim. Bunun mükemmel güzelliğini hayal et: Her Şeyi Bilen Anlayış." Omuzunun üzerinden, kanatlarının ötesine bakarak yaramaz, ıslık ıslık bir gülümseme sergiledi; " Oğlum, bu yakıcı merakının nihayet giderilmesinden hoşlanırmıydın ?"

Belki de Lazarus için, onun putperest bakışları ve çıplak kusursuzluğu birleşince mide bulandırıcı gelmişti; varlığının bütünü içinde buruk bir tatlı-acı kusursuzluk hissi uyandırıyor , sadece günahı körüklüyordu. Yüzü kızarıyor ve iyice mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı . "Seninle olmaz. Sen her şeyin kötüsüsün."

"Peki, oyma putlar da, tıpkı boğazınızda asılı duran o ikon gibi, muhtemelen kötü değil mi ?" diye masumca sordu, Tanrı'nın emirlerinden birine atıfta bulunarak. Lazarus dua haçını sıkıca tuttu. "Bu, günahlarımız için canını bu haç üzerinde veren Tanrı'nın Oğlu İsa'yı simgeleyen bir haçtır . Bu bir put değildir."

"Şimdi gerçekten, Lazarus." Başını salladı, ondan açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. " Bu İsa'nın çarmıha gerilerek ölen tek insan olduğunu mu düşünüyorsun; yoksa bu infaz şekli onun yaşamından önce yok muydu? Söyle bana, eğer onu diri diri yaksalardı, alevli bir kazık takarmıydın? Ya da onu assalardı, boynuna düğümlü bir ip asar mıydın?" Kaşlarını kaldırdı. "Ve kendini onun görüntüsüyle nasıl süsledin? "

"Eğer onu boşsalardı, inancınız nasıl olurdu?"

Mağaranın zeminindeki tozu tekmeledi; "Hayır canım, senin ikonun sadece insanın kullandığı tuhaf bir infaz aletinin oyma bir görüntüsü . O zamandan beri bu aletlerde ölen birçok kötü ruhu topladım ."

"Ama asla İsa değil. Ve Tanrı size sadece kötülerin ruhlarını toplamanıza izin veriyor, çünkü siz kendiniz de kötüsünüz."

Ona tepeden baktı. "İzin mi veriyorsun?" Bakışlarını kısarak onu uyardı ; "Anladığım kadarıyla damarlarında benim kanımdan yeterince akıyor, bu yüzden öfkemi uyandırmanın doğru olmadığını biliyorsun , Lazarus."

"Yine de ben sadece doğruyu söylüyorum."

"Ah, evet— sadece doğruyu söylediğini iddia eden, inanç saplantısı olan bir canavar," diye alay etti ona. Kadın, kollarını kavuşturmuş, düşüncelere dalmış bir halde odada volta atıyordu. "Lazarus, bana şunu cevapla: Eğer ben senin İsa'nı koruyup, onu mahkum etme fırsatı bulamadan yargıçlarını öldürerek hayatını başılasaydım , bu yaptığım bir kötülük sayılır mıydı?"

Lazarus, Tanrı'nın şu emrine atıfta bulundu: "Öldürmeyeceksin. Kötüleri bile öldürmek kötülüktür."

"Hım. Peki ya dünyadaki her insanı öldürerek kötülüğü tamamen ortadan kaldırırsam, bunu yapmam kötü bir eylem olur mu? Kötülükten kurtulmak kendi başına kötü bir şey midir?"

"Bu kötü bir eylem olurdu ve kötülük hâlâ var olmaya devam ederdi. Kötülük senin yüzünden var! Ve dünya "Bu senin değil; Tanrı'nın yaratımı. O merhametli ve adil bir Tanrı olduğu için, senin onu öldürmene asla izin vermez ."

Lucifael kanatlarını açarak ileri atıldı ve tam karşısına dikildi. "Asla izin verme."

"Ben mi?" diye bağırdı Lazarus'u mağaranın daha derinlerine doğru götürerek, "İnsan benim!" diye haykırdı.

"Dünya benim!" Lazarus kendini mağara duvarına iyice gömdü. "Şimdi dilini terbiye et, Eljo!" Lazarus için, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir anda, gözleri birbirine kilitlendi: siyah ve mavi.

Sonunda itaatkâr bir sesle cevap verdi: "Öyleyse artık sana cevap veremem, çünkü öfken özgürce konuşmama izin vermiyor." Lucifael homurdandı ve mağaranın merkezine doğru koştu . Lazarus duvara yığıldı. "Pekala o zaman," diye cevap verdi, arkasına dönerek . Ona, "Benim bir Eljo'm olarak, aklından geçenleri söylemen için sana alan tanıyacağım. Ancak dilini serbest bırakmadan önce benimle olan yerini düşün." dedi.

"Öyleyse düşüncelerimi dile getireceğim," diye devam etti Lazarus.

Mağaranın merkezinde volta attı, bakışları ona sabitlenmişti. "Demek dünya benim değil, sandığınız gibi ? Ve Tanrınız bana izin vermeyecek, iddia ettiğiniz gibi mi?" Durdu, ona döndü ve

Kollarını gururla göğsündeki iri, kırmızı gözlerini desteklercesine dışarı doğru kavuşturdu. Sırıttı ve dedi ki: "Ama sen ölü iken, Lazarus, ben dünyanın yarısını öldürdüm. İki adam tarla sürüyordu; birini öldürdüm. İki kadın eğilip tahıl öğütüyordu; birini öldürdüm. İki çocuk oynayıp toprak kazıyordu; birini öldürdüm. Şimdi sana şunu soruyorum: Merhametli Tanrın o zaman neredeydi? Eğer şimdi karşında bu dünyanın gerçek hükümdarı olarak durmuyorsa, neredeydi?"

"Eğer doğru söylüyorsan, Allah seni bu kötülüklerinden dolayı hesaba çekecektir."

"Ben mi, yoksa kim mi?" Lucifael ona doğru yavaşça yaklaştı ve karşılık verdi: "Kim sorumlu tutulacak?"

"Çok daha büyük bir kötülüğün hesabı olarak — dünyaya büyük bir tufan salıp neredeyse her hayvanı yüzüstü öldürmek için — her ağacı ve çalılığı bulutlar kadar derin okyanuslarla ezmek için—doğmuş ve doğmamış her çocuğun boğazına dipsiz denizler dökmek için mi? Ah, gerçekten! Dünyanın tek ağızdan çığlık attığı ve göklerin bile sessiz kalıp korkunç bir şekilde kulak vermesine yetecek kadar kolektif bir tutkuyla bağırdığı günü hatırlıyorum ."

"Ve işte, o kadar çok ağaç aynı anda ölürken, onların birleşik feryatlarını, tek bir boğucu uğultu gibi, bütün ormanların ulumasını, ağaç tepelerinin altında kırılmasını duydum." Azgın tuzlu denizler. Ve ayrıca, o acımsı, dipsiz günde, tüm tohumlarının tuzlu suya batmış halde boğulduğunu, meyvelerinin sesinin tek bir dünyevi çığlıkta birleştiğini, tek başına o çığlığın, çığlık atan meleklerin korolarını bile bastırarak kadar yüksek olduğunu fark ettim. "Ey Lazarus, bu kadar büyük bir kötülüğün hesabını kim verecek, merhametli Tanrın değilse?"

Lazarus şöyle vaaz etti: "İnsan Tanrı'dan yüz çevirdi. Tanrı yüreğinde yeryüzünü sular altında bırakmak istemedi. İnsan kendi başına Büyük Tufanı getirdi. Ama ondan sonra insan Tanrı'nın yoluna döneceğine söz verdi ve Tanrı da haklı olarak bir daha tufan olmayacağına söz verdi."

Lucifael onun yanına geçti ve uzun siyah tırnaklarıyla gevşek taşları yerden ayırmaya başladı. Mağara duvarına yaslanarak fısıldadı: "Peki, dürüst insanlar hiç doğru işlerini tekrarlamayacaklarına dair söz verirler mi?" Utangaç bir gülümsemeyle ona döndü. "Söyle bana, bu tufanı yaratmak haksız bir iş olmasın diye, neden bu sözü verdin? Tanrın gerçekten de istediğin kadar adil ve şefkatli mi? Hayatın boyunca, sayısız dualarında, Tanrın bir kez bile cevap verdi mi, Lazarus? Ve Tanrın neden şimdi benim yaptığım gibi sana yüzünü hiç göstermedi?"

Lazarus kulaklarını geriye doğru yatırdı ve karşılık olarak ondan uzaklaştı: "Yüce Rabbime ve Tanrı'ya olan inancım sarsılmazdır ve O'nun yollarını sorgulamayacağım. Sen kötülük konuşuyorsun."

"Çünkü bildiğin tek şey bu , yapabileceğin tek şey bu. Yine de kötü dilin beni Tanrımdan veya gerçekten uzaklaştıramayacak."

"Günaha mı?" Mağaranın ortasına doğru ilerledi ve sesi mağaranın daha derin koridorlarında yankılanarak geri seslendi: "Lazarus, hem bilgiye hem de vizyona sahip olan herhangi biri, yaptıklarının herkes tarafından görülebilmesi için aydınlatılmasını ister mi?"

"Anladığım kadarıyla öyle değil."

"Lazarus, bilgi ve vizyona sahip olan herhangi bir anne, çocuklarını sonsuza dek dilsiz ve kör bırakır mı?"

"HAYIR."

"Ey sevgili Lazarus, hakikatin birden fazla yüzü olabilir mi?"
Lazarus, "Gerçek gerçektir," dedi.

Ona döndü ve ellerini arkasına attı. "Güzel cevap veriyorsun. Şimdi sana şunu soruyorum : Çok uzun zaman önce, o yemyeşil cennet ormanlarında, insana bundan yememesini kim emretti?" "Bilgi ve vizyonun meyvesi olan bu meyveye, gözleri hakikatten sonsuza dek kapalı kalacak şekilde kim yöneltti? Ve tüm nesillerin ışığında, insanı böyle bir meyveye kim yönlendirdi ki, gözleri hakikate açılınsın?" Sonra kadın onu yüksek sesle azaladı: "Sana soruyorum, Lazarus; hakikati kim örtüyor?" "Sizi ayartmaya çalışan anneniz; sizi ayartmaya çalışan Tanrı; ya da inancınızın temelini sorgulamak zorunda kalmamak için bunu görmeyi inatla reddeden kör benliğiniz mi ?"

Lazarus, Tanrı'yı savundu: "Tanrı ayartmaz. Ayartan yalnızca sizsiniz!"
"Kurtların önüne leş atan ve onlara 'ondan yemeyin' diyen kimdir? Şeytandır ! Ve insana 'ondan yemeyin' diye emreden de kimdi?"

Şeytan öyle yaptı!

"Yapmayacaksın—"

"Vermeyecek misin?" Kadın sözünü kesti. "Bir aptala kendi temelsiz iddialarının cehaletini görmesi için bilgi ve vizyon vermeyecek miyim ? Ah, ama böylesine kınanmaya değer bir şeye şahit olduğumda vereceğim."

Önümdeki cehalet. Yine de, size gösterildiğinde bile, gerçeği reddediyorsunuz. Eğer öyle olmasaydınız...

"Ey Eljo'm, eğer sadece bir insan olsaydın, böylesine küstahça bir davranış sergilediğin için seni çoktan öldürmüş olurdum. Yine de yaşamana izin vereceğim çünkü, bana yönelik iddialarının aksine, ben sadece kötü işler yapmaktan çok daha fazlasını , hatta iyi ve merhametli işler bile yapabilirim."

Lazarus onun iddiasını düşündü ve şöyle karşılık verdi: "Oysa ben zaten hayattayım. Eğer yaşamama izin veriyorsanız , bu ne iyi ne de merhametli bir davranıştır. Bu sadece kötülükten yoksun bir eylemdir."

Lucifael hemen karşılık verdi: "Ama sen benim sadece kötülük konuşabildiğimi ve yapabildiğimi iddia ediyorsun. Nasıl olur da ben, Yalnızca kötülük varken, kötülüğün olmadığı bir yerde bir eylem gerçekleştirebilir mi? Dahası, söyle bana Lazarus, senin Tanrın iyiliğin olmadığı bir yerde bir eylem gerçekleştirebilir mi?"

Lazarus kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

“Seni dilsiz ve kör etmedim; cevap ver.”

O sessiz kaldı.

Kadın homurdandı, siyah tırnaklarıyla mağara zeminindeki bir taşla vurdu ve taşı fırlattı .

Çıt! Lazarus onu yüzünden sadece birkaç santim uzakta yakaladı. Kadının başını salladığını ve gülümsediğini, kaşlarını kaldırdığını, belki de hızından etkilendiğini gördü. "Annenin hediyesi," diye seslendi . Lazarus onu çevirdiğinde, ateş ışığında parıltıyan, büyük ve parlak, şeffaf mor bir mücevher olarak yeni şeklini keşfetti . Taşın içine baktı, ışıltılı ihtişamına hayran kaldı.

“Şimdi, sevgili evladım, bu dua taşı sana ne anlatıyor? Bununla niyetlerimi nasıl ölçeceksin ? Yaptığım şey iyi miydi, yoksa kötü mü?”

Lazarus bakışlarını kaldırdı. "Bu o kadar basit değil. Taş hiçbir şey söylemiyor. Yine de, taşın bana çarpmasını isteseydiniz , bu kötü bir eylem olurdu. Ve bana vermek isteseydiniz— "

Kendini topladı ve sustu.

Lucifael kıkırdadı ve ona doğru bir adım attı. "Evet, bitir şunu Lazarus. Eğer sana bir hediye vermek isteseydim , bu bir iyilik olurdu." Gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı.

“İşte buyurun; annenizden güzel bir hediye.” Lazarus hediyeyle inceledikten sonra gözlerini ona dikti.

Yanına geçti ve elindeki mücevheri aynı heyecanla inceledi.

"En çok beğendiğim tonlardan biri. Sen de rengini beğendin mi?"

" Daha önce hiç böyle bir taş görmemiştim."

"Sanırım böyle bir hediye hoşunuza gidebilir—bu, ölümlü hiçbir insanın henüz keşfetmediği gizli bir mağaradan geliyor . Bunun gibi daha birçok harika dua taşı var —ve toplayabileceğiniz her renkte. Lazarus, derseniz bu bozulmamış mağaranın nerede olduğunu sizinle paylaşabilirim. Ve onları keşfetmenizle, yeryüzündeki tüm krallıkların tüm zenginliği ayaklarınızın altına serilecek —tüm bu dua kristalleri sizin olabilir, Lazarus. İster misiniz?"

Lazarus, güzel mor kristale baktı. 'Taşın altı pürüzsüz yüzeyi tamamen berraktı ve zıt uçlarında sivri noktalara doğru birleşiyordu.' Lucifael'e öfkeli bir bakış fırlattı.

"Bunu bana neden teklif ediyorsunuz, beni kötülüğe sürüklemekten mi korkuyorsunuz?"

Lucifael homurdanarak uzaklaştı. Kadın tekrar ileri geri yürüyerek teklifini detaylandırdı: " Sana bunu karşılığında basit bir ricam var: Bir taşı geri yuvarlayıp bir mağara açman. Böyle bir eylemde hiçbir kötülük yok. Bu mağarayı aç ve içindeki tüm değerli taşlar senin olsun."

"Eğer gerçekten bana bu taşları vermek isteseydin, bunlardan sadece birini yapardın."

"Hepsini ortaya çıkarabilecekken, onları ortaya çıkarmanı istedim. Ve sen şeytan olduğun halde bu mağarayı kendin açabilecekken, benden bu mağarayı açmamı istediğine göre, anladığım kadarıyla ya açarak kötülük yapardım ya da senin açılmasıyla kötülük yapardın."

Öyleyse, senin mantığına göre, kötülük yapabileceklerinden korkulduğu için çocuk sahibi olmamak mı gerekir? Dahası, kötü bir eylemin asla gerçekleşmemesi için tüm yaratılışın yok olmasını mı istemek gerekir? Kötülüğü engellemenin iyiliği boğmadığı bir sınır nerede çiziliyor, Lazarus?

"İyilik ve kötülük arasında, niyetler arasında bir fark var," diye yanıtladı.

"Ancak inancınızın da belirttiği gibi, yaptıklarımın sonuçları sizin değil, kendi başıma dönecektir. Dolayısıyla, siz ancak bir mağara açmaktan sorumlu tutulabilirsiniz; bu da "Ne kötüdür ne de iyidir."

Lazarus taşı mağaranın zeminine attı. "Size yardım ettiğim için hesap vereceğim. Ben de öyle düşünüyorum." Hediyelerinizi istemiyorum. Tek isteğim beni rahat bırakmanız."

Ellerini solgun kalçalarına koydu ve ona öfkeyle baktı. "Lazarus, isteğini yerine getiremem; zihninin içine baktıktan sonra. Anlaşılan, Aziz Nikolas'a, başka bir aziz olan Odino'ya ait kutsanmış kan dolu bir şişeyi taşıma sözü vermişsin. Ve bu kanı İtalya'daki bir manastırda yaşayan üçüncü bir aziz olan Salvitino'ya teslim edecektin. Ancak, oldukça garip ve kaderin bir cilvesiyle, bu kan bir şekilde senin üzerine döküldü ve şimdi burada, ölümden dirilmiş olarak bulunuyorsun. Anladığım kadarıyla..."

Böyle bir olayın tamamen tesadüf eseri gerçekleşmesi, özellikle de üç mevsimden fazla bir süre geçtikten sonra, oldukça ilginç. Ne yazık ki, siz bunun nasıl olduğunu hatırlamadığınız için, bu durum ikimiz için de bir gizem olarak kalıyor."

"Yine de düşüncelerinizden, Eljo çocuklarımdan bir diğeri olan Naramsin'i tanıdığınızı da öğrendim; o da sizi yoldan çıkaran aynı ahmak din adamları tarafından yoldan çıkarılmıştı." Gerçekten de, tıpkı onun gibiydiniz; erkeklerle birlikte çalıştınız, onların inançlarını, görevlerini ve davranışlarını benimsediniz. Ve ikiniz de bunu, belki de sizi kendilerine yeterince benzetip aralarına kabul edecekleri anlamsız bir özlemle yaptınız. Ah evet, ikiniz de... İki kardeşler olabilirdiniz; ve eğer Lazarus adını taşımasaydınız, sizi dirilmiş Naramsin olarak toplardım."

Lazarus, Naramsin'in son yazılı ifadesini hatırlayarak ona, "Neden onu serbest bırakmaya yardım etmedin? Onu duvarın ardında hapsettiler." diye sordu.

Kadın kıkırdadı. "Kader bana iyi davrandı. Bak, eğer Naramsin'i serbest bırakmaya yardım etseydim, o zaman senin zihnine kazınmış olan bu sözleri asla yazmazdı." Yaklaştı ve sırtarak yabancı bir dilde ona seslendi: "Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum. What do these words mean to you, Lazarus?"

Lazarus şöyle cevap verdi: "Bu sözleri rahip Naramsin yazdı; o gün kardeşine bir hediye verdi ve mezar onun sözlerini içeriyordu."

"Ve o hediyeyi alan kardeş gerçekten de sen miydin, öyle mi? Söyle bana Lazarus, bu sözlerin senin söylediğin anlamı taşıdığını nereden biliyorsun?"

"Anlamlarından eminim, ama nasıl bildiğimi bilmiyorum."

"Öyleyse size nasıl olduğunu anlatayım. Naramsin gibi, onların anlamını biliyorsunuz çünkü onlar şudur: Benim türümün sözleri— meleklerin dili. Onları biliyorsunuz çünkü benim soyumdan geliyorsunuz. Tohum. Her Eljo gibi, melek dilini bilerek doğdun, ancak bu sözleri görene kadar bunu bilmiyordun. Ve eğer insan dilini öğrenmemiş olsaydın— türünden diğerleriyle birlikte olsaydın — bunun yerine anadilini konuşurdun."

Kadın mor taşı kaldırdı ve Lazarus'a hitap ederken taşın birçok yüzünü inceledi. "Annenin özgürlüğünü kazanmasına yardım edebilirsin, canım. Yardımına ihtiyacım olacak." Taşı fırlattı , tekrar yakaladı ve ona zekice bir gülümseme attı.

"Oysa siz zaten özgürsünüz," dedi.

"Aslında değil. Siz sadece benim bir gölgemi görüyorsunuz; ben sadece ruhumla karşınızdayım. Gerçek Benliğim, sizin benim için açacağınız Büyük Mühür'ün öbür tarafında , bir kapının ardında yatıyor. Okudunuz . "

Apokrif kitaplarda bunun izleri görülmektedir."

Apokrif yazılar, Büyük Uçuruma açılan Büyük Bir Mühürden bahseder . Oysa Manastır Kapı Taşı o mühür ise, çoktan açılmış demektir."

Lucifael ona şöyle dedi: "Bu sadece bir kısmı. İkisi açık; üçüncüsü de var. Büyük Mühür üç mühürden oluşur ve üçü de aynı anda açık olmalıdır. Sonuncusu kapalı olduğu sürece ben hapsedilmiş kalırım. Ve sen bu kapının öbür tarafında durduğuna göre, sen elinde tutuyorsun. "Özgürlüğümün anahtarı."

Yeraltı mezarlarındaki tutsağı hatırladı. Lazarus ondan uzaklaştı. "Yardım etmeyeceğim." Sen."

"Ah, öğreneceksin," diye devam etti kadın, adam mağaranın derinliklerine doğru çekilirken.

"Naramsin'in sayfalarını okuyarak , beni esir tutan mühürlerin üzerindeki her büyü, her ayeti ve her kelimeyi öğrendin . Özellikle bir araya getirilmiş bir

Bu ayetler, tam olarak belirtilen sırayla okunduğunda üç mühürden herhangi birini açacaktır. Son mührü açmanız için size sadece hangi ayetleri ve bunların doğru sırasını söylemem yeterli ."

" Benden bir taşı yuvarlayıp bir mağara açmamı istemekte kastettiğin buydu; taş başka bir Kapı Taşı, mağara ise Cehennem." Lazarus kayalık bir girintiye çekildi. "Ve bu

"İşte bu yüzden bunu kendin yapamazsın." Başını gergin bir şekilde salladı. " Hayatımı Tanrı'ya adadım . Ve aynı şekilde İtalya'ya gidip Rahip Salv'ı getireceğime dair söz verdim ..."

"Ah, gerçekten de! İtalya'ya gideceksiniz, çünkü üçüncü mühür, bu kutsal adamı getireceğinize söz verdiğiniz manastırın katedralinde duruyor. Ancak onu getirmek yerine, size bu son mühür benim için açmanızı emrediyorum. Ve inancınız gerektirdiği gibi, bunu yapacaksınız." "Annenize olan saygınızı, emirlerime itaat ederek gösterin."

Lazarus, bahsettiği emri açıklamaya çalışırken kekeleydi: " Anneni onurlandırmak—Tanrı'nın kastettiği şey—anlamıdır— "

Sözünü kesti. "Aferin Lazarus. Bir gerçeği ortaya çıkardın. Ancak bunu yaparken, kendini bir ikileme buluyorsun, çünkü aynı anda hem anneni onurlandırıp hem de Şeytanı aşağılayamazsın, değil mi? Bu da ancak söylediğin sözlerin sana yönelik olmadığı anlamına gelir. Basitçe söylemek gerekirse, sen bir insan değilsin ve pazarlık edecek bir ruhun yok. Sen bir Eljo'sun—sadece bir hayvan. Ve yeryüzündeki herhangi bir hayvan gibi, senin Tek zaman şimdidir."

Kendini savundu: "Belki de öyledir, ama ruhum eksik diye inancımı terk etmeyeceğim . Yüce Tanrı'ya olan inancımınla kendimi bir hayvandan daha fazla toparlıyorum."

"Bir hayvan bile yavrularına daha çok özen gösterirken, seni anne olarak onurlandırmayacağım. "

Lucifael kanatlarını hızla açtı ve ona doğru eğildi, dişlerini yüzüne dayadı ve hırslayarak, "Ve bana itaat etmezsen seni öldüreceğim! Hayatın dışında kazanacağın ya da kaybedeceğin hiçbir şey yok." dedi. Ve senin için hayat, sahip olduğun tek şey! Bu senin sonsuzluğun!" Kanatlarını hızla kapattı ve ona yer açtı.

Ses tonunu yumuşattı. "Naramsin'in sözlerini kullanarak Canello'daki mühürü açmanı istiyorum .

Bunu benim için yaparsan sana sonsuz yaşam, bitmeyen bir beden vereceğim . Bununla birlikte, herhangi bir ruhun sana sağlayabileceği her şeye sahip olacaksın; sonsuza dek sürececek bir yaşam dünyası. Bu , sana verdiğim ahdimdir: ölümsüz bir ruhun Eljo'ya vaat edebileceği her şey. Aç onu, Lazarus, sonsuza dek yaşa."

Yutkunarak karanlık mağaranın derinliklerinde hazır bir cevap aradı ; ancak ona yalnızca karanlık baktı, tıpkı annesinin bakışları kadar boş ve anlamsız bir karanlık.

"Eğer beni reddedersen, Lazarus, o zaman seni burada ve şimdi öldürmekten başka çarem kalmaz . Ve bunu gerçekten istemiyorum." Kollarını kavuşturdu ve nazikçe yüzüne baktı.

Başını öne eğdi. Derin bir iç çekti ve boğazı düğümlenerek, "Bu yanlış, yapamam ," dedi.

Lucifael döndü, ama aynı zamanda etrafında savruldu, gözleri simsiyah hançerler gibiydi. Siyah tırnaklarını gözlerinin arasında havada, sanki bir yara açıyormuş gibi gezdirdi. "Yeter artık!" Bakışlarını arkasından savurarak homurdandı, " Veni, vita ad vitam. Altera pars facta." Ve aniden, mağarayı bir domuzun tiz çığlıkları kapladı. Lazarus, bir zamanlar ölü olan yaban domuzunun karaya vurmuş bir balık gibi çırpındığını görünce sendeledi. Yeniden canlanan hayvan dengesini buldu ve sadece üç bacağı üzerinde beceriksizce doğruldu.

Domuzun homurtuları ve hırıltıları arasında ona bağırdı: "Aptalca bir inançla aptalca bir şekilde mezara düşer! Şimdi sen de düşeceksin, Eljo!" Hayretler içinde kalan Lazarus , kalçası eksik ve büyük bir oyuktan sıvılar sızarak Lucifael'e doğru topallayarak ilerleyen domuzu izledi. Bir zamanlar arka kısmını tutan şeydi. Ağır ağır hırıltılar çıkararak, onun önünde durdu ve yukarı baktı, Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Dişi domuz hayvanı düzeltti; "Senin çektiğin acı benim ayaklarımın altında değil, domuz!" Suçlayıcı bir parmakla Lazarus'u işaret etti ; "İşte! Arkanı oyan Eljo'ydu!" Domuz , Lazarus'a döndü, gözleri onun gözlerinde boğuluyordu, sanki içinde bulunduğu garip durumu fark etmiş ve daha fazla açıklama bekliyordu. Ancak Lazarus, başı dönmüş, midesi bulanarak, sessizce duruyordu. Bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Hayır! Şuna bakın!" diye bağırdı Lucifael. "Acı çekmesine bakın! Bacağını çaldınız!" Lazarus , domuzun bir daire çizerek hoplayıp inlediğini, sanki tüm korkunç halini sergilemekte ısrar ediyormuş gibi davrandığını görmek için şöyle bir göz attı. Kısa bir süre hareketsiz kaldı ve ona baktı. Sonunda, hayvan boğulma ve kusma nöbetine girdi ve idrarını yaptı; bu da Lazarus'u bu sapkın gösteriden uzaklaşmaya itti. Sırttan Lucifael'e mırıldandı, " Sadece bir aldatmaca kullanıyorsun . Gerçek değil."

Lucifael yaban domuzunun etrafından dolanıp ona yaklaştı ve homurdandı: "Ah, bu tamamen gerçek, Lazarus; tıpkı şekline uygun, kanı kaynar ve onu öldürdüğün anki gibi hâlâ acı çekiyor. Ve o istiyor ki..." " Neden bacağını çaldığını , neden öldürdüğünü bilmek istiyorum." Kadın onun önünde durdu. "Çalmayacaksın ; öldürmeyeceksin. Bunları hatırlıyor musun?" Lazarus kendini savundu: "Onların anlamını çarpıtıyorsunuz. Emirler hayvanlar için geçerli değildir."

Domuz, onu azarlarken hırıltılı bir sesle yakındı: "Anlamalarını çarpıtan sensin ! Bir tünelde fareyi kovalayan bir din adamına söylediğin sözler bunlar değil miydi ? Kovayı fırlatıp o fareyi kurtardığın için kendini ilahi hissetmedin mi?"

Lazarus cevap vermeyi reddetti.

"Gerçeği itiraf edin; o kutsal adamı belki de büyük bir şeytan olarak görmediniz mi?"

Öfkesini zavallı, masum bir fareye mi yöneltiyor? Ve o an o fareyi kendiniz olarak hayal etmediniz mi? Sizi iğrenç, hatta çirkin ve dinsiz bulduğu için sizi öldürmeyi amaçlayan dev bir şeytan tarafından kovalanan bir fare olarak ?
Lazarus kaşlarını çatarak şaşkınmış gibi yaptı ve gözlerini onun ötesine çevirerek bir şey fark etti.
Üç bacaklı yaban domuzu ona yukarıdan bakıyordu.

"Elbette yaptın," dedi Lucifael sakin bir şekilde, "Zihnini bana itiraf etti."
Ellerini arkasına attı ve kanatlarını çırdı.

"İnancınızda kesin bir duruş sergiliyorsunuz; ancak bu kesinlik sizi benim için tamamen işe yaramaz kılıyor.
Şüphesiz , Canello Mührünü açmak için başka birini arayacağım. Ayrıca, sizin de bunu bozmanıza izin vermeyeceğim."
Geçmişteki çabalarım ve araya giren bir rahibi getirip Gardiens Mührünü kapatmam."

Kadın arkasını dönüp domuzla doğru yürüdü. "Ne yazık ki, annenin pahasına, sonuçsuz bir inanca aptalca bir bağlılık gösterdin; ancak bu inancın, zor durumda kaldığında sana nasıl fayda sağladığını da gördük . Ve böylece, biz de öyle yapacağız."

Lucifael, başının yan tarafından büyük bir tutam saçı kopardı; köklerinde soluk bir deri tabakası sarkıyordu. Bu keçeleşmiş yığını yaban domuzunun dişlerinin arasına astı ve dışarı çıkardı.
"Bundan pay al , sana verilen bedenimin etinden." diye emretti. Canavar kokladı, yaladı ve sonra kanlı sunuyu yedi, bu sırada kadın tekrar homurdandı: "Veni, vita ad vitam. Altera pars facta."

Sonra döndü ve Lazarus'a baktı, pürüzsüz kırmızı kafatasının yarısı parıldıyordu ve ona birçok sesle şöyle dedi: "Şimdi beni dinle, Eljo. Sıçanı kurtardığın ve bunu inancınla haklı çıkardığın için, şimdi sen sıçan olacaksın. Ve bu domuzu öldürdüğün ve bunu da inancınla haklı çıkardığın için, şimdi domuz senin Dev Şeytanın olacak. Bu şekilde , değerli inancını sorgulayacağız, ancak şimdi, hiçbir engel veya yanılısama olmadan. Ve son anında, parça parça edilmiş haldeyken, haykırarak soru

"İnanmanızın sizi neden terk ettiğini anlayacaksınız. O zaman, o dehşet parlıtısı içinde ve mutlak bir kesinlikle anlayacaksınız ki, ben bu dünyanın Tanrısıyım."

Lucifael, yaban domuzunun şekil değiştirmesi için ona alan tanıdı; domuz yavaş yavaş dik duran devasa bir canavara dönüştü, dişleri uzadı, toynakları altı parmaklı pençelere dönüştü ve sırtından kocaman kemikli kanatlar genişçe açıldı.

Tamamen dik duran, bacakları dikenli iki sütun gibi olan Domuz Devi, kırk metrelik mağarada yirmi metre boyunda yükseliyordu. Siyah bir gözünü Lazarus'a dikerek kükredi; derin ifadesi mağaranın her yüzeyinde yankılandı. Lazarus

Mağara girişine bir göz attı ve Dev karşılık vererek, tüm kaçış yollarını kapatarak açıklığa doğru ilerledi. Lazarus tısladı ve köşeye sıkışmış bir kedi gibi kulaklarını düzleştirerek gölgelerin içine daha da geri çekildi .

Mağaranın ortasında duran Lucifael, ikisi arasında öfkeli bakışlar savurdu. Kıkırdadı, döndü ve daha derin bir mağara duvarına doğru ilerlerken Lazarus'a seslendi: "İmanınız şimdi sorgulanıyor!" Dua haçını küçümsedi: "Belki de o verimsiz ve köksüz ağacı ona karşı kullanabilirsiniz!" Dev , şeytani mizahı vurgulamak istercesine, yine homurdandı.

Mağara duvarında durdu, döndü ve Lazarus'a son bir kez seslendi: "Eğer seni sırf küstahlığın yüzünden ben hayata döndürmemiş olsaydım , kesinlikle ölümünün tadını çıkarırdım!" "Canello bekliyor ve açmam gereken son bir mühür daha var!" Ve bir çekirge sürüsü gibi yükselen bir uğultuyla Lucifael kaya yüzeyine karıştı ve Lazarus'u kaderiyle baş başa bıraktı .

Lazarus, kadının gittiği yöne doğru baktığında, Domuz Devi'nin başının üzerinde devasa bir kaya parçası taşıdığını gördü. Şeytan kayayı ona doğru fırlattı. Uçan kaya parçası üzerinden çığlık atarak geçip duvara çarparak patladığında, Lazarus yana doğru mağara zeminine düştü. Taş yağmuru altında Lazarus yuvarlanarak ayağa kalktı ve mağaranın arka tarafına doğru koşarak bir taraftan yukarı çıktı ve ateşin ötesine geçti. Orada, ayaklarını birbirinden ayırarak, kambur bir şekilde çömeldi ve kaçmaya hazırlandı; ancak Dev çoktan ona dönmüş, Eljo'nun saldırısına hazır bekliyordu—ama çok geçti.

Şşşt! Ateşin yanında, kaya halkasının tepesinde, bir parça güano düştü ve yanmış bir taşın üzerinde cızırdadı. Lazarus, yarasalarla kaplı tavana şöyle bir göz attı, sonra gözlerini ateşe dikti. Yavaşça eğildi ve alevlerin arasından hâlâ yanmakta olan bir dalı çekti. Dev ise nefesinin altında homurdanarak pençelerini açtı. Yine de ikisi de hareketsiz durdu, gözleri birbirine kilitlenmişti, belki de diğerinin olası bir hareketini bekliyorlardı.

Lazarus sıçradı, kanatlarını açarak dümdüz yukarı fırladı. Dev gürleyerek ileri atıldı, canavarca pençesini savurarak Lazarus'un uyluğunu sıyırdı.

"Çığlık!" Lazarus, mağara tavanına karşı bir yol açarken tiz bir çığlık attı, meşale alevlerini tavana doğru savurdu ve tüm yarasaları hızla mağarayı saran bir kasırgaya sürükledi. Yarasalar canavarın yanından akın ederek, çırpınan kanatlarının selinde onu boğup kör etti . Canavar kükredi, yarasalara pençeleriyle saldırdı, tam o sırada Lazarus yarasa sürüsünün içine daldı ve alevli meşaleyi dişlerinin arasına fırlattı. Ve bu kaosun içinde, hızla aşağı indi ve Bacaklarının büyük, dikenli kemeri arasından yana doğru fırlayarak dar çıkıştan içeri daldı.

Mağaranın ağzına doğru tırmandığı bir geçit.

Domuz Devi döndü ve uluyarak, mağara açıklığından kendini ezerek , dişlerini savurarak daha da genişleterek onun peşinden atıldı. Bir taş yağmuru içinde, Şeytan mağara geçidinden fırladı ve Dağ Ağzı'ndan dışarı çıktı. Lazarus'u uçarken görünce , devasa kanatlarını açtı ve kendini yıldızlara doğru fırlattı; kanatlarının her ağır aşağı doğru vuruşu, kaçan yarasaların tüm kümelerini yere seriyordu.

Lazarus arkasına doğru baktığında, devin hızla onun ardından yükseldiğini gördü. Daha hızlı, daha da yükseğe tırmandı , ta ki arazinin engebeli detayları sonsuz bir toprak örtüsüne dönüşene kadar . Yine de Domuz Devi ilerleme kaydediyordu; Lazarus artık onu görebiliyordu. Korkunç yüzündeki ayrıntıları görebiliyordu. Sonunda hava soğudu ve ciğerleri yanmaya başladı. Lazarus nefes nefese, sırtındaki ve kanatlarındaki ağrıdan gözleri yaşararak dengesini kaybetti. Dev'in neredeyse tepesine geldiğini ve pençeleriyle topraklarına vurduğunu görmek için bir kez daha baktı .

Lazarus kanatlarını içeri çekti ve dik bir dalışa geçti, güneydoğu ufkunun yaklaşık otuz derece altına eğildi. Gözlerini kısıp, dişlerini sıkarak ve kanatlarından kan akarken, hızla aşağı doğru süzüldü. Hızı arttı, rüzgarlar kükredi ve kavurucu hava derisini yaktı —Lazarus düşen bir yıldızdı.

Uğultulu ve yakıcı rüzgarların arasından nihayet hızını kesti ve gözlerini ağaç tepelerinin arasında açtı ! Lazarus kanatlarını açtı ve yükseldi, hâlâ devasa ikiz meşe ağaçlarının birbirine dolanmış dalları arasında hızla ilerliyordu, daha hafif dalları onu kesikler ve morluklarla dövüyordu. Güvenli bir yüksekliğe kaçtı ve Domuz Devinin sadece bir nokta olduğunu gördü. Kuzeybatı ufkunda, onunla aynı hizada, ağaç tepelerinin hemen üzerinde süzülüyordu. Lazarus tekrar gökyüzüne yükseldi. O küçük nokta da onunla birlikte yükseldi. Tekrar uluyarak dalışa geçti. Sonunda, şeytanın soyundan gelen avcısı gitmişti.

Ve bir saat daha, hırpalanmış ve kanlar içinde, güneydoğuya doğru kanat çırparak ilerledi, ta ki bulana kadar. Manastır haritalarından hatırladığı nehir: Rhone Nehri, ki bu nehir şuraya dökülüyordu... Leon Körfezi ve okyanus. Rhone onun işaretiydi; onu İtalya'ya götürecek olan yolun ta kendisiydi . Sağa döndü ve kıvrımlı, pürüzsüz şeridi takip ederek güneye doğru ilerledi.

Bir saat daha geçti ve doğu ufkunda ince bir kırmızı çizgi belirdi; gün ağarmaya başlamıştı. Isınan teninde, tüm iblislerin en büyüğü olan o vahşi, yakıcı güneşin yakında gökyüzünü ele geçireceğini biliyordu. Bu yüzden Lazarus alçaktan uçarak, nehrin batısındaki topraklarda kendisini koruyabilecek herhangi bir ağır sığınak aradı.

Günün yaklaşan hafif fırtınası.

Sonunda onu buldu— bir sırtın kenarına oyulmuş dar bir yarık. Deliğin önünde bir ateş yaktı ve içeri süzülerek geniş bir oyuğa dönüşen bir mağara keşfetti— günün ölümcül ışınlarından onu korumak için fazlasıyla yeterli bir sığınak . Mağaranın arka tarafına doğru sendeleyerek ilerlerken , elleri ve dizleri üzerine çöktü. Kasılmış, terlemiş ve kan içinde, mağaranın zeminine yığıldı ve tamamen bitkin bir halde uykuya daldı.

Bir çoban, kısa bir mesafede koyunlarını otlatıyordu; ancak kanatlı bir varlık görünce Adam şafak vakti gökyüzünden süzülerek mağaraya girdi, nefesi kesildi, asasını yere düşürdü ve hızla kaçtı.

Gün gelip geçti ve alacakaranlığın son kızıl ışınları kaybolurken Lazarus kulakları geriye doğru yatmış bir şekilde ayağa fırladı, gergin tasmalarla ileri doğru uzanan üç havlayan köpeğe tıslayarak mağaranın arka tarafına çekildi. Köpeklerin efendisi, iri yarı sakallı bir asker, deri tasmalara yaslanarak onların ardından içeri girdi. Yanına başka bir adam da girdi, elinde bir silahla. Meşale. Lazarus tekrar canavarlara tısladı ve canavarlar havlamaktan çok ciyaklayarak çığına döndüler. Lazarus'u gören meşale taşıyıcısı, mağaranın dışındaki hareketli meşale denizine bağırdı: "Onu tuzağa düşürdük! Silahlarınızı hazırlayın! Girişi güven altına alın!" Meşaleler gece havasında hışırdıyordu.

Üçüncü bir asker içeriye doğru eğilerek, kargaşanın ortasında bağırdı: "Şu lanet olası havlayan köpekleri buradan çıkarın!"

İri yarı asker, meşalelerin arasından onları geri püskürtürken, kargaşanın içinden başka bir ses bağırdı : "Efendimi bilgilendirin, Şeytanı tuzağa düşürdük! Acele edin!" "Emredersiniz, Çavuş," diye yanıt geldi.

Lazarus, hızla uzaklaşan bir atın dört nala koşma sesine kulaklarını dikti. Ve askerlerin kıpırdanmaları ve meşalelerin çıtırtıları dışında her şey sessizliğe büründü. Sonra zırhlı bir şövalye, miğferi elinde ve kılıcı çekilmiş halde mağaraya girdi. Ardından bir sıra okçu da içeri doluştu, ön duvara dizildiler ve oklarını Lazarus'a doğrulttular. Şövalye sert bir fısıltıyla emirler verdi: "Silahlarınızı Şeytan'a doğrultun. Ve beni..." "Geri dön." Lazarus'a döndü ve yavaşça öne doğru adım atarak kılıcını savurdu.

"Konuşur musun?"

Lazarus doğruldu. "Bana şeytan diyorsunuz , sonra da konuşup konuşamayacağımı soruyorsunuz ?" Saçlarını geriye doğru itti, "Ben şeytan değilim ve evet, konuşabiliyorum, okuyabiliyorum ve yazabiliyorum." Şövalye kılıcını indirdi.

"Ünvanınızla mı yoksa adınızla mı hitap ediliyorsunuz?"

"Abbaye des Gardiens'ten Lazarus Gogu Beyefendi . Sadece uğrayıp geçmiş oldum." diye belirtti.
"Yalnız mı geldiniz? Sizin gibi kanatlı ve dişli başkaları da olabilir mi ?"
Lazarus sessizce durdu.

"O halde bu Lazarus," dedi şövalye, "Söyle bakalım, efendim; büyük veba salgınını sizin şeytanlarınız mı getirdi ?"

"Ben şeytan değilim , iblis de değilim . Eğer bana geçiş izni verirseniz, minnettar olurum ve nazikçe mağaranızı ve topraklarınızı terk ederim."

Kılıcını Lazarus'a doğrulttu. "Eğer adamlarıma doğru ilerlersen veya kaçmaya kalkışırsan, seni olduğun yerde bıçaklayacağım." Arkasını dönerek askerlerine, "Bundan emin olun ," diye talimat verdi. Şövalye mağaradan çıktı, okçuları ise ölümcül bir nişanla Lazarus'u hedef aldı.

Örtülü bir asker elinde uzun bir hançerle mağaraya girdi ve tehdidini sürdürerek , "Ve sonra seni et köftesinden daha küçük parçalara ayıracağız," diye Lazarus'u uyardı.

Kılıcını çevirerek, "Şimdi otur yerine, şeytan adam!" dedi . Lazarus yerine otururken, okçulardan birinin diğerine fısıldadığını duydu: "Bakın işte, ete kemiğe bürünmüş halde , Şeytan'ın ta kendisi!"

Asker uzaklaşırken, meşale taşıyıcı Lazarus'a yaklaştı ve ona seslendi:

"Sessiz olun yoksa öldürüleceksiniz. Sizi daha yakından inceleyeceğim." Meşaleyi yukarı kaldırdı, Lazarus'un her yerini aydınlattı ve adamlar hayretle mırıldandılar.

"Demek sen Şeytansın, öyle mi?" diye sordu meşaleli adam. "Ben onu biraz daha vahşi olarak hayal ettim; gözlerinden alevler fışkırıyor , kanlı boynuzları ve uzun dikenli bir kuyruğu bile var." Arkasına dönüp arkadaşlarına baktı ve eksik dişlerinin arasından kıkırdadı; onlar da aynı şekilde, gergin bir kıkırdamayla karşılık verdiler.

Onlardan biri bağırdı: "Ağzını açsın! Köpek dişleri var ve tek bir ısırıkla kalbinizi yutabilir! "

"Ağzınızı açın." Meşale taşıyıcısı yaklaştı ve gösteri olsun diye dişlek ağzını açtı . "Ahhh." Okçular daha iyi görebilmek için öne eğildiler.

Ancak Lazarus, kaşlarını çatarak onları geçiştirdi.

Bunun üzerine okçulardan biri bağırdı: "Ondan uzak durun! Size büyü yapacak , hepimize veba bulaştıracak!"

Okçunun iddiasından belki de ürken meşale taşıyıcısı, sanki Lazarus onu ısırılmış gibi davranarak, alevi ona doğru savurdu ve hızla uzaklaştı. Askerlerin silahları yer değiştirdi ve... Belki daha güvenli bir mesafeden, Lazarus'u kınadı: "Biz Tanrı'nın adamlarıyız, Yüce Tanrı! Senin güçlerin O'nun huzurunda sınırlıdır!" Yere tükürdü. Adamlar yine bir şeyler mırıldanırken aceleyle haç işaretine dokundular. Lazarus bakışlarını meşalecinin tükürüğüne indirdi ve onları görmezden geldi.

Mağara olmadığı için askerler sırayla kafalarını içeri sokup ona bakıyorlardı. Nihayet Lazarus, bir atın dizginlerinin vurma sesini ve zincirlerin şıkırtısının ritmik sesini duydu.

Boğuk bir ses, "Kenara çekilin! Yol açın!" diye bağırdı. Üç adam ellerinde tutsak zincirleriyle mağaraya girerken meşaleler dalgalanarak açıldı. Lazarus, tıpkı yaylı oklar sırası gibi yavaşça ayağa kalktı. İçeri girdikten sonra, zincir yığınının Lazarus'un önüne, mağaranın ortasına bıraktılar.

Miğferini hâlâ kolunun altında tutan şövalye öne çıktı ve Lazarus'a talimat verdi; "Bu demir prangalar sizi bağlamak içindir. Ya kabul edin ya da olduğunuz yerde öldürülün. Seçiminizi bildirin." Sabırsızca silahlar yer değiştirdi.

Lazarus şöyle cevap verdi: "Eğer kabul edersem, beni öldüreceksin çünkü bunu yapabilirsin; beni yakalanmış Şeytan diye ilan edeceksin. Eğer reddedersem, beni öldüreceksin çünkü reddettim; beni öldürülmüş Şeytan diye ilan edeceksin."

Şövalye karşılık verdi: "Bu emirler benim değil. Bunlar, bu toprakların lordu olan efendim Ceryce d'Alcicourt, Languanaise Kontu'ndan geliyor. Sizinle görüşmek istiyor, ancak yalnızca onun huzurunda kendinizi kontrol altında tutmayı kabul ederseniz.

Dahası, size hiçbir zarar gelmemesi emriyle yaklaşmıştı ve belki de sesi daha samimi bir yalvarış tonu aldı: "Efendim adildir; sözü bağlayıcıdır."

Şövalye diyor: "Eğer ona basit bir konuda, yani yeteneklerinizden biriyle yardım ederseniz, o zaman serbest kalabilirsiniz."

"Bunun ne önemi var?" diye sordu Lazarus.

"Efendim bir şey söylemiyor. Ancak şimdi sizinle konuşmak istiyor. Bunun için sizi engellememize izin verir misiniz?"

Lazarus, hem Naramsin'i hem de İsa'daki Yoksul Adam'ı anlattı. Hatırladığı kadarıyla, Naramsin Konsil'in özgürlük vaadine inanırken, Yoksul Adam kendini asla gerçekten bağlı görmediği düşüncesine inanıyordu. Ona göre, inanç ikisinin de canına mal olmuştu; belki de ikisi de kendilerine gösterilmesi gereken saygıyı göz önünde bulundurmadıkları için inançlarını koruyamamışlardı. Yine de Lazarus şimdi kendini bir zincir yığınının önünde buluyordu; belki de kaderini belirleyecek olan şeyin sadece inançtan daha fazlası olduğu bir andı. Ve bir tutam akıl, bir yığın şüphe ve bir dağ dolusu

Güvenini kazanarak kendini alçalttı ve böylece askerlerin onu demir prangalarla bağlamasına izin verdi.

Oysa saatler öncesinde, hatta gün ışığında, Lazarus mağara zemininde uyurken bile, Şeytan'ın yakalanması haberi, kör edici bir haçlı seferi gibi hızla tüm ülkeye yayıldı ve her anlatılışında daha da fantastik bir hal aldı. Birçok söylentinin sonuncusu, Şeytan'ın bir mağarada öldürülen rahiplerin kalplerini emdiği ve yüzlerce kişinin öldürüldüğü yönündeydi.

Onu yakalamadan önce, topraklara büyük bir veba yaymasını engellemeden önce birçok adam öldü .

Özgür ve sözleşmeli hizmetkarlar, askerler, rahipler, kadınlar ve çocuklar D'Alcicourt kalesinin kapılarının önüne akın etti. Birçok papalık kâtibi, gelecek nesillerin doğru bir şekilde yeniden anlatması için tarihi kaydetmeye geldi. Ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında, herkes toplandı; genç yaşlı, zengin fakir, dindar ve dinsiz, Şeytan'ı, İblislerin Kralı'nı görmek için .

Şeytanın kendisinin de işlediği her kötülük için cezalandırılacakmış gibi görünmesi mümkündü. Yaratılışa karşı bir eylem.

[Bölüm 13 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~